

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Symvoulio tis Epikrateias z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie Enosis Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes Grammes, N.E. Lesvou i Blue Star Ferries przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias i Ypourgos Aigaiou

(Sprawa C-285/05)

(2005/C 243/11)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 15 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Symvoulio tis Epikrateias z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie Enosis Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes Grammes, N.E. Lesvou i Blue Star Ferries przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias i Ypourgos Aigaiou.

Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- a) Czy zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie Państw Członkowskich (kabotaż morski) (Dz.U. L 364) osoby fizyczne mogą kwestionować ważność przepisów wydanych przez ustawodawcę greckiego przed dniem 1 stycznia 2004 r. powołując się na to rozporządzenie?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy art. 1, 2 i 4 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92 zezwalają na wydanie przepisów krajowych, zgodnie z którymi armatorzy mogą prowadzić usługi kabotażu morskiego tylko na określonych ustalanych corocznie przez właściwe władze krajowe liniach i po uprzednim przyznaniu zezwolenia władz udzielanego w ramach systemu zezwoleń posiadającego następujące cechy: i) obejmuje bez wyjątku wszystkie linie obsługujące wyspy i ii) właściwe władze krajowe mają możliwość przyjęcia złożonego wniosku o zezwolenie na świadczenie usług transportu morskiego w ten sposób, że w ramach swojego uznania i bez wcześniejszego ustalenia stosowanych kryteriów dokonują jednostronnej zmiany elementów wniosku dotyczących częstotliwości i przerw transportu oraz taryfy opłat?
- c) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy regulacja krajowa, na podstawie której armatorzy, którym administracja udzieliła zezwolenia na świadczenie usług transportu morskiego na określonej linii (po zatwierdzeniu ich odpowiedniego wniosku w niezmiennym formie

lub po zatwierdzeniu wniosku z określonymi, akceptowanymi przez armatora zmianami), są zobowiązani zasadniczo do obsługi danej linii morskiej bez przerwy przez cały roczny okres świadczenia usług i do złożenia przed rozpoczęciem świadczenia usług transportowych pisemnej gwarancji dotrzymania tego zobowiązania, która przy niedotrzymaniu lub nie dokładnym przestrzeganiu danych zobowiązań staje się wymagalna w całości lub w części, stanowi na podstawie art. 49 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską niedozwolone ograniczenie w swobodnym świadczeniu usług?

- d) Czy art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 3 lit. a), b), c), f) i g) dyrektywy Rady 98/18/WE z dnia 17 marca 1998 r. w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich (Dz.U. L 144) w brzmieniu, które obowiązywało w okresie istotnym dla okoliczności sporu przed jej zmianą przez dyrektywę 2003/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 kwietnia 2003 r. (Dz.U. L 123), dopuszczają regulację krajową, która zakazuje w sposób bezwzględny wykorzystania w transporcie krajowym statków, które osiągnęły określony wiek?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Efetio Patron (sądu apelacyjnego w Patras) z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie Irini Lekhoritou, V. Karkoulas, G. Pavlopoulos, P. Bratsikas, D. Sotiropoulos i G. Dimopoulos przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-292/05)

(2005/C 243/12)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 20 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Efetio Patron (sąd apelacyjny w Patras) z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie Irini Lekhoritou, V. Karkoulas, G. Pavlopoulos, P. Bratsikas, D. Sotiropoulos i G. Dimopoulos przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Efetio Patron zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy roszczenia odszkodowawcze osoby fizycznej przeciwko państwu będącemu stroną Konwencji jako ponoszącemu odpowiedzialność cywilną za działania lub zaniechania jego sił zbrojnych należą do zakresu stosowania Konwencji Brukselskiej *ratione materiae* określonego w jej art. 1, w przypadku gdy rzeczony działania lub zaniechania, które wystąpiły w okresie będącej skutkiem agresji pozwanej okupacji wojskowej państwa zamieszkania skarżących są w oczywisty sposób sprzeczne z prawem wojennym i mogą zostać również uznane za zbrodnie przeciwko ludzkości?
2. Czy powołanie się na immunitet przez pozwane państwo jest zgodne z reżimem Konwencji Brukselskiej, skoro w przypadku jego uznania prowadziłyby to do wyłączenia możliwości stosowania Konwencji, w szczególności w odniesieniu do działań i zaniechań sił zbrojnych pozwanej, które miały miejsce przed wejściem w życie Konwencji, a mianowicie w latach 1941-1944?

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie

(Sprawa C-299/05)

(2005/C 243/13)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 26 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Denisa Martina i Marie-José Jonczy, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności przepisów załącznika I pkt 2 do rozporządzenia (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ dotyczących rubryk W. Finlandia, pkt b), X. Szwecja, pkt c) i Y. Zjednoczone Królestwo, pkt d), e) i f);
2. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji, przyjmując rozporządzenie nr 647/05, prawodawca uwzględnił kryteria wypracowane przez Trybunał Sprawiedliwości w zakresie koordynacji specjalnych świadczeń o charakterze nieskładkowym. Prawodawca nie wyciągnął jednak z tych kryteriów wszystkich konsekwencji, zawierając w wykazie świadczeń pod W. Finlandia, pkt b), pod X. Szwecja, pkt c) i pod Y. Zjednoczone Królestwo, pkt d), e) i f) świadczenia, które mogą znaleźć się w załączniku IIa, a które według Komisji nie spełniają kryteriów właściwych „specjalnym” świadczeniom w rozumieniu art. 4 ust. 2a tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 17 maja 2005 r. w sprawie Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH

(Sprawa C-300/05)

(2005/C 243/14)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 17 maja 2005 r. w sprawie Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy czas załadunku i rozładunku należy do „czasu podróży” w rozumieniu punktu 48 ust. 4 lit. d) załącznika do dyrektywy 91/628/EWG⁽¹⁾ dotyczącej ochrony zwierząt podczas transportu (w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 95/29/EG⁽²⁾)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 340, str. 17

⁽²⁾ Dz.U. L 148, str. 52